

IV Semana de Juventud

Espiritualitat

La casa de Déu

- La Comisión Central organizadora, juntamente con todas las demás comisiones, están dando los últimos toques preparatorios a la IV Semana de Juventud.
- El cartel anunciador, muy bien concebido y realizado. Elegante, moderno y muy expresivo. Felicitamos a su autor, el joven Pedro Pellicer.
- El domingo, día 20, se celebran varios actos preparatorios a la Semana. Algunos de ellos de profundo contenido humano y cristiano. Equipos de jóvenes y muchachas visitarán la Policlínica, el Hospital-Asilo, la Prisión y donde sepan que hay jóvenes que sufren en su cuerpo o en su alma, para llevarles un mensaje de auténtica alegría y fraternidad cristiana.
- Como siempre, tendremos excelentes conferenciantes, de un prestigio indiscutible, pero sobre todo que conocen mucho a los jóvenes y sus problemas y los aman con sinceridad.
- La clausura — como el año anterior — será sencilla, sin espectacularidad, pero muy eficaz. Después de la misa de acción de gracias y el desayuno, se discutirá la Semana y se estudiarán unas posibles perspectivas de continuidad.
- Se convoca una reunión extraordinaria de todos los componentes de las diversas comisiones para el próximo lunes, a las diez de la noche, en el Centro Católico. Se urge la asistencia y la puntualidad.
- El próximo viernes, a las 10'15 noche, en la iglesia parroquial tendrá lugar una solemne plegaria colectiva por el fruto de la IV Semana de Juventud. Se invita a todos los jóvenes y muchachas y a todas las personas mayores que quieran unirse y colaborar con nuestra juventud.

Sabed que el jornal que no pagásteis a los trabajadores que segaron vuestras mieses está clamando contra vosotros; y el clamor de ellos ha penetrado en los oídos del Señor de los Ejércitos.

(Jac. 5, 3)

Quan els israelites es reunien a Jerusalem per a les grans festivitats anyals, pujaven la muntanya de Sion cantant aquell salm de camí:

«M'he omplert d'alegria quan m'han dit: Anirem a la casa del Senyor!»

Deixaven per un dia la seva pròpia casa per a conviure amb tots els creients a la casa de Déu, simbolitzant amb aquest acte tota la trajectòria espiritual de l'home.

Potser ens cal aprofundir en el sentit religiós del temple, fet de matèria però bastit per l'esperit, si volem que la nostra manera de comportar-nos en ell no defraudi Déu.

La idea de temple ha anat sempre lligada amb la idea de presència divina. Si bé Déu és omnipresent, no és absent enlloc; la nostra manera d'ésser demana que la seva presència es vegi especialment concretada en un lloc o altre. En el temple de Jerusalem hi trobem Déu en el símbol enormement expressiu de l'arca de l'Aliança, però és símbol només.

En el temple cristià hi ha la presència personal, real i autèntica, de Jesucrist en l'Eucaristia. Però hi ha a més la presència simbòlica de la seva persona en l'altar, i la de la seva paraula vivificant en la catedral del Pastor, o en la Bíblia oberta (com es veu en algunes esglésies), o en l'ambó o trona de la predicació. Per últim, hi ha una presència, espiritual però real, de Jesucrist, en la comunitat reunida. «On hi hagi dos o tres reunits en el meu nom, allà sóc Jo en mig d'ells». Els cristians aplegats per la crida de Jesucrist formen temple, encara que no hi hagi parets ni columnes.

El temple és, doncs, senyal elo-

qüent de la presència de Déu enmig del seu poble. Amb aquest esperit hi hem d'entrar. Amb aquest esperit hi han de treballar els qui tenen l'honor de col·laborar en la seva construcció, conservació i arranjamant. Tots ells ajuden a fer palpable i expressiva la proximitat de Déu.

A més, hem de tenir present que el temple és una casa, la casa de Déu. Per a viure entre nosaltres no ha escollit una plaça, ni un camí, ni un bosc, sinó el lloc normal de la vida d'una família. Això vol dir que la nostra presència al temple ha de prendre un caràcter semblant al de la vida de casa. No cal anar-hi d'etiqueta, com a un lloc estrany. Ens hi hem de sentir bé. Hem de parlar i comentar les nostres coses amb el Pare. Sovint caldrà prendre una actitud comú, uns horaris uniformes, uns actes col·lectius. Fora de casa, els cristians es dedicaran a les més diverses tasques. Però a l'hora convinguda ho deixaran tot per a trobar-se junts, en família, i per a prendre forces compartint a l'entorn del Pare el pa comú, la paraula sagrada i l'amor de germans.

Casa de Déu, i casa dels fills de Déu. Acostumem-nos a aquestes paraules i a la idea que expressen. Que el temple no sigui per a nosaltres lloc d'evasió, ni refugi, ni oficina, ni restaurant, ni «self-service», ni tampoc sala de recepcions o de protocolari acte de presència. Que sigui lloc sagrat on es pasta i s'enforteix la nostra vida comú sobrenatural (la caritat, la gràcia), que és per una part inici de vida perfecta a la definitiva Jerusalem celestial i, per l'altra, llum del nostre món i sal de la nostra terra.—J. CAMPS

L'actualitat té un nom: El President electe

Els Estats Units d'Amèrica han elegit nou President: John F. Kennedy. I ho han fet donant al món una admirable lliçó de convivència, basada en la llibertat, la tolerància i el respecte a la llei. La campanya electoral ha fet l'impressió d'una gran bugada nacional, a la qual queda especialment subjecte el governant. Després, el vençut és el primer en acceptar el resultat de la lluita i convocar el país entorn del vencedor. Tothom accepta la llei del joc.

I el vencedor serà demà el President 35 dels Estats Units i reunirà en les seves mans tot el poder i totes les atribucions, però estarà subjecte al superior imperi de la llei i al control d'una oposició, que, a la vegada, es prepararà per a lluitar novament dintre quatre anys.

Mestrestant, el nou President, que ho és de certa manera de tot el món occidental, imprimirà - així s'espera -, amb la seva joventut, un nou ritme a la política americana, que comportarà potser més perills però que pot també obrir camins de solució.

No cal dir que els catòlics acollim amb alegria la seva elecció, que vol dir que la intolerància està en vies de desaparèixer als Estats Units i que pot demostrar com la fidelitat i submissió a l'Església no impedeix, sinó al contrari, una àmplia llibertat en l'actuació temporal i un esperit d'amor obert a tots els homes.